

JEZUS I APOKALIPSA JANA

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: 1 Kor 10,1-11; Ap 12,1-17; 19,11-15; Ef 1,20; Ap 11,19; 1,10-18.

TEKST PAMIĘCIOWY: „Zwycięzcy pozwolę zasiąść ze mną na moim tronie, jak i Ja zwyciężyłem i zasiadłem wraz z Ojcem moim na jego tronie” (Ap 3,21).

Nawet pobieżna lektura *Nowego Testamentu* pozwala dostrzec tę ważną prawdę, iż *Nowy Testament* bezpośrednio łączy się ze *Starym Testamentem*. Raz po raz ewangelie i listy apostołskie odwołują się do wydarzeń starotestamentowych lub bezpośrednio i pośrednio cytują *Stary Testament*. Zwracając uwagę na siebie i swoją misję, jakże często Jezus mówił, że *Pismo Święte* musi się wypełnić (zob. Mt 26,54.56; Mk 14,49; J 13,18; 17,12).

To samo można powiedzieć o *Apokalipsie Jana*. Nie sposób zrozumieć *Apokalipsy Jana* w oderwaniu od *Starego Testamentu*, a zwłaszcza *Księgi Daniela*. Dlatego też często studiujemy obie te księgi jednocześnie.

Niezwykle istotnym aspektem starotestamentowych wzmianek występujących w *Apokalipsie Jana* jest to, że wraz z pozostałą treścią tej nowotestamentowej księgi wydają one świadectwo o Jezusie. *Apokalipsa Jana* to objawienie Jezusa — objawienie tego, kim On jest, co uczynił dla swego ludu i co uczyni dla nas w czasie końca. Z tego powodu wszelkie wnikliwe spojrzenia na wydarzenia czasów końca muszą być kierowane wprost na Jezusa, dokładnie tak jak czyni to *Apokalipsa Jana*. W lekcji tego tygodnia przyjrzymy się więc Jezusowi w *Apokalipsie Jana*.

Wśród wielu wspólnych cech *Księgi Daniela* i *Apokalipsy Jana* wyróżnia się ich podział na dwie zasadnicze części: historyczną i eschatologiczną (odnoszącą się do wydarzeń czasu końca). Obie te części wyraźnie wyróżniają się w każdej z tych ksiąg. Wydarzenia historyczne przedstawione czy wspomniane w każdej z tych ksiąg należy postrzegać jako lokalne zwiastuny (pierwowzory) względem globalnych wydarzeń czasów końca. Zatem studiując to, co wydarzyło się w starotestamentowej historii, możemy mieć wgląd w to, co stanie się w naszych czasach i w nieco odleglejszej przyszłości. Jednak ta zasada nie ogranicza się tylko do *Księgi Daniela* i *Apokalipsy Jana*.

Przeczytaj 1 Kor 10,1-11. Jak wspomniana powyżej zasada została wskazana w tych wersetach?

Jak dowiedzieliśmy się w ubiegłym tygodniu, niektóre historie opisane w *Księdze Daniela* (zob. Dn 3,6.15.27; 6,6-9.21-22) były lokalnymi historycznymi wydarzeniami, które w pewien sposób wskazują na wydarzenia czasów końca zapowiedziane w *Apokalipsie Jana*. Studiując te wydarzenia, możemy uzyskać pewien wgląd w to, co czeka lud Boży na szerszą skalę w czasie końca. Jednak najważniejsze jest to, że bez względu na naszą obecną sytuację możemy być pewni ostatecznego wybawienia. *Apokalipsa Jana* upewnia nas przede wszystkim o ostatecznym zwycięstwie.

Chociaż w *Apokalipsie Jana* są pewne wyjątki, to jednak materiał historyczny zawarty jest w rozdziałach od 1. do 11., a po nich następują rozdziały od 13. po 22. poświęcone wydarzeniom eschatologicznym.

Przeczytaj Ap 12,1-17. Gdzie powinniśmy umieścić ten rozdział — w części historycznej czy eschatologicznej — i dlaczego?

Jak widzimy, rozdział ten należy do obu części księgi. Dlaczego? Ponieważ mówi jednocześnie o wydarzeniach historycznych, takich jak wyrzucenie szatana z nieba (zob. Ap 12,7-9), ataki szatana na nowo narodzonego Jezusa (zob. Ap 12,4) i prześladowanie Kościoła Chrystusowego na przestrzeni wieków (zob. Ap 12,14-16), a następnie opisuje atak diabła skierowany przeciwko reszcie ludu Bożego — Kościołowi ostatecznych (zob. Ap 12,17).

Mówi się, że jedną z lekcji, jakich uczymy się z historii, jest to, że *nigdy* nie uczymy się z historii. Chodzi o to, że bez względu na mijające czasy ludzie popełniają zawsze podobne błędy. Mając za sobą taki smat historii, z której możemy się uczyć, jak możemy skorzysta z niej, by uniknąć błędów popełnionych przez ludzi w przeszłości?

Przeczytaj podane fragmenty *Apokalipsy Jana* zawierające różne imiona i tytuły Jezusa oraz opisy tego, czego dokonał, co czyni i czego dokona w przyszłości. Czego te wersety uczą nas o Jezusie?

Ap 1,5

.....

Ap 1,18

.....

Ap 5,8

.....

Ap 19,11-15

.....

Ap 21,6

.....

To tylko kilka z wielu fragmentów *Apokalipsy Jana* przedstawiających Jezusa w różnych rolach. On jest Barankiem, co wskazuje na Jego pierwsze przyjście, gdy ofiarował siebie za nasze grzechy. „Usuńcie stary kwas, abyście się stali nowym zaczynem, ponieważ jesteście przaśni; albowiem na naszą wielkanoc jako baranek został ofiarowany Chrystus” (1 Kor 5,7). On także był „umarły, lecz oto żyję na wieki wieków i mam klucze śmierci i piekła” (Ap 1,18), co odnosi się do Jego śmierci i zmartwychwstania. „Jest napisane, że Chrystus miał cierpieć i trzeciego dnia zmartwychwstać” (Łk 24,46). W Ap 19,11-15 Jezus jest przedstawiony podczas swojego powtórnego przyjścia, gdy przyjdzie na ziemię w mocy i chwale, by dokonać sądu. „Albowiem Syn Człowieczy przyjdzie w chwale Ojca swego z aniołami swymi, i wtedy odda każdemu według uczynków jego” (Mt 16,27).

Jak możemy się uczyć dzień po dniu czynić życie, śmierć i zmartwychwstanie Jezusa oraz Jego powtórne przyjście najważniejszym przedmiotem naszych rozmyślań i podstawą naszych moralnych wyborów?

Poza podziałem na dwie zasadnicze części *Apokalipsa Jana* ma także inną konstrukcyjną warstwę związaną z hebrajską świątynią. Ten motyw świątyni nie jest ograniczony do którejś z dwóch części, ale przewija się w każdej z nich.

W ziemskiej świątyni służba kapłańska zaczynała się na dziedzińcu, przy ołtarzu, gdzie zabijano ofiarne zwierzę. Po śmierci zwierzęcia symbolizującej śmierć Jezusa na krzyżu kapłan wchodził do pierwszego pomieszczenia świątyni będącego symbolem tego, co Jezus czynił w niebiańskiej świątyni po swoim wniebowstąpieniu. W *Apokalipsie Jana* ta część Jego kapłańskiej służby została przedstawiona w wizji, w której Jezus znajduje się między świecznikami (zob. Ap 1,13).

Przeczytaj Ap 4,1-2. Co oznaczają otwarte drzwi? Jakie miejsce ukazane jest w tej scenie? Zob. także Dz 2,33; 5,31; Ef 1,20; Hbr 10,12-13; Ps 110,1; Ap 12,5.

Wkrótce po swoim wniebowstąpieniu Chrystus rozpoczął służbę w miejscu świętym niebiańskiej świątyni, przechodząc przez pierwsze otwarte drzwi. Gdy Chrystus po raz pierwszy ukazuje się w *Apokalipsie Jana*, znajduje się wśród świeczników w pierwszym pomieszczeniu niebiańskiej świątyni (zob. Ap 1,10-18).

Przeczytaj Ap 11,19. Jakie znaczenie ma fakt, że gdy niebiańska świątynia została otwarta, Jan mógł ujrzeć skrzynię przymierza znajdującą się w drugim pomieszczeniu (zob. Kpł 16,12-14)?

Obraz skrzyni przymierza w niebiańskiej świątyni jest oczywistym nawiązaniem do miejsca najświętszego, czyli drugiego pomieszczenia świątyni. W *Apokalipsie Jana* widzimy nie tylko dwie fazy niebiańskiej służby Jezusa, ale także pocieszający fakt, iż wydarzenia w niebie i na ziemi są ze sobą ściśle powiązane. Nawet wśród trudnych doświadczeń z przeszłości i tych, które czekają nas w czasie końca, przedstawionych w *Apokalipsie Jana*, możemy mieć pewność, że „całe niebo jest zaangażowane w dzieło przygotowania ludzi na przetrwanie w dniu Pana. Związek nieba i ziemi jest bardzo wyraźny”¹.

¹ Ellen G. White, *My Life Today*, Waszyngton 1952, s. 307.

Wszystko w *Apokalipsie Jana*, od budowy po zawartość, służy jednemu celowi — objawieniu Jezusa Chrystusa.

Dlatego pierwsze słowa księgi brzmią następująco: „Objawienie Jezusa Chrystusa” (gr. *Apokalypsis Iesu Christu*). Te słowa są rozumiane jako (1) *objawienie pochodzące od Jezusa Chrystusa* albo (2) *objawienie o Jezusie Chrystusie* (zob. Ap 1,2). Fakt, iż jest to *objawienie*, przeczy twierdzeniom tych, którzy uważają, że *Apokalipsa Jana* jest zbyt trudna do zrozumienia. Dlaczego Pan miałby umieścić w *Biblii* księgę, która nie miałaby być zrozumiała dla tych, którzy ją czytają?

Przeczytaj Ap 1,1-8. Co te wersety uczą nas o Jezusie?

W *Apokalipsie Jana* Chrystus został przedstawiony jako Władca „nad królami ziemskimi” (Ap 1,5), a pod koniec księgi jest opisany jako „Król królów i Pan panów” (Ap 19,16). Dobrą nowiną jest to, że wśród chaosu i zamieszania na ziemi możemy mieć pewność, że nasz Miłujący Pan i Zbawiciel panuje nad wszystkim.

W Ap 1,5 występuje wyraźne nawiązanie do Chrystusa jako Odkupiciela. Słowa: „Jemu, który miłuje nas i który wyzwolił nas z grzechów naszych przez krew swoją”, wskazują na Jego pojednawczą śmierć na krzyżu. On nie tylko nas usprawiedliwił, ale także i uświęcił (zob. 1 Kor 6,11). W tych wersetach znajdujemy zapewnienie o zbawieniu, gdyż wskazują one, że Jezus jest Tym, który obmywa nas z grzechów, a więc czyni dla nas to, czego sami nie jesteśmy w stanie uczynić.

Przeczytaj Ap 1,7. Czego te słowa uczą nas o Jezusie?

W centrum chrześcijańskiej wiary jest obietnica przyjścia Chrystusa „wśród obłoków” (Ap 1,7). Jezus przyjdzie powtórnie, dosłownie i widzialnie dla całego świata, by na zawsze położyć kres cierpieniu, chaosowi i zepsuciu oraz spełnić obietnicę dotyczącą wieczności.

Czego Ap 1,8 uczy nas o Jezusie? Jaką możemy znaleźć w tym wersecie nadzieję, która daje nam pocieszenie we wszystkich trudnych doświadczeniach?

Przeczytaj Ap 1,10-18. Co Jezus mówi o sobie w tych wersetach?

Jezus pojawia się w tych wersetach jako postać stojąca w pierwszym pomieszczeniu niebiańskiej świątyni. Objawienie Jezusa w tej roli było tak doniosłe, iż Jan upadł do Jego stóp przejęty bojaźnią. Jezus, zawsze gotowy nieść pocieszenie, powiedział mu, by nie bał się. Przedstawił się jako Alfa i Omega oraz Początek i Koniec, co odnosi się do Jego wiecznego istnienia jako Boga. Potem Jezus nawiązał do swojej śmierci i zmartwychwstania oraz nadziei, jaką niesie Jego zmartwychwstanie. Jezus ma „klucze śmierci i piekła” (Ap 1,18). Jezus mówi tutaj Janowi to, co powiedział niegdyś Marcie po śmierci jej brata, a co Jan zapisał w swojej ewangelii:

— „Jam jest zmartwychwstanie i żywot; kto we mnie wierzy, choćby i umarł, żyć będzie. A kto żyje i wierzy we mnie, nie umrze na wieki. Czy wierzysz w to?” (J 11,25-26).

Zarówno Marcie, jak i teraz Janowi, a przez niego także nam, Jezus wskazuje nadzieję zmartwychwstania jako rezultat i ukoronowanie naszej wiary. Jaką mogliśmy mieć nadzieję bez posiadania tej właśnie nadziei?

Przeczytaj Ap 22,7.12-13. Co te wersety mówią o Jezusie?

„Chrystus Jezus jest Alfą i Omegą, *Genesis Starego Testamentu* i *Apokalipsą Nowego Testamentu*. Obie spotykają się w Chrystusie. Adam i Bóg zostają pojednani przez posłuszeństwo Drugiego Adama, który dokonał tego dzieła, pokonując pokusy szatana i odkupując haniebną upadek Adama”¹. Tak, Jezus jest Początkiem i Końcem. On stworzył nas na początku i odnowi (odtworzy) nas na końcu.

Od początku do końca, ucząc nas nie tylko historii, ale także o wydarzeniach czasów końca, *Apokalipsa Jana* jest wciąż *Apokalypsis Iesu Christu*, objawieniem Jezusa Chrystusa. Czegokolwiek uczymy się o wydarzeniach czasów końca, to Jezus Chrystus musi być w centrum tego wszystkiego.

W jaki sposób każdego dnia możemy oddawać Jezusowi najważniejsze — centralne — miejsce w naszym życiu?

¹ Ellen G. White, w: *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, Hagerstown 1980, t. VI, s. 1092-1093.

DO DALSZEGO STUDIUM

„W *Apokalipsie Jana* wyjawione są głębokie sprawy Boże. Już sama nazwa tej natchnionej księgi (*Objawienie Jana*) przeczy twierdzeniu, jakoby była to księga zapieczętowana i niemożliwa do zrozumienia. Objawienie to coś, co zostało ujawnione. Sam Pan objawił swemu słudze tajemnice zawarte w tej księdze i pragnie, by były one jawne i studiowane przez wszystkich. Prawdy te odnoszą się do ludzi żyjących w czasach ostatecznych w dziejach świata, jak również odnosiły się do tych, którzy żyli w czasach Jana. Niektóre ze scen przedstawionych w prorocztwie należą do przeszłości, a inne dzieją się współcześnie; niektóre ukazują zakończenie wielkiego boju między mocami ciemności i Księciem Nieba, a inne objawiają zwycięstwo i radość odkupionych na nowej ziemi”¹.

Wersety, które studiowaliśmy w tym tygodniu, zarówno z początku *Apokalipsy Jana*, jak i z jej końca, ukazują, że księga ta jest objawieniem Jezusa. Przy wszystkich starotestamentowych odniesieniach do historycznych wydarzeń *Apokalipsa Jana* uczy nas jeszcze więcej o naszym Panu, Jezusie Chrystusie. Przeczytaj również kolejne wersety mówiące o Jezusie: Ap 3,14; 5,5-6; 7,14; 19,11-16. Gdy zbierzemy je wszystkie razem, możemy otrzymać przejmujący obraz Jezusa i tego, co powinien On oznaczać dla nas jako Jego wyznawców.

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. Co znaczy dla nas fakt, iż w *Nowym Testamencie* występują liczne odniesienia do *Starego Testamentu*? Co ów fakt powinien mówić nam o tym, jak ważne powinno być *Pismo Święte* dla naszej wiary i jak poważnie musimy podchodzić do studiowania Słowa Bożego? Jak możemy ustrzec się wszelkich prób pomniejszania autorytetu *Pisma Świętego* w naszym osobistym życiu i w Kościele?

2. Przejrzyj *Apokalipsę Jana* i wynotuj możliwie najwięcej wersetów mówiących wprost o Jezusie. Przeczytaj te wersety podczas lekcji w szkole sobotniej. Co mówią one o naturze, dziele, mocy i charakterze naszego Pana? Jaką pociechę czerpiesz z tego, co objawiają?

3. Chociaż żyjemy w świecie śmierci, jak możemy się nauczyć znajdować nadzieję i pocieszenie w obietnicy zmartwychwstania?

¹ Ellen G. White, *Działalność apostołów*, Warszawa 2007, wyd. IV, s. 322.